

ΑΘΗΝΑΙΟΝ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΟΣ Α'. ΑΘΗΝΑΙ τὴν 15 Μαρτίου 1858. ΦΥΛ. 15

Ο ΔΑΝΤΗΣ.

Ἡ ἀπελπισία καὶ ἡ μεγαλοφροσύνη πολλάκις συνοικειοῦται. ΒΥΡΩΝ.

Υπάρχουσιν ἄνθρωποι προωρισμένοι νὰ καθίστανται τὰ ὑποδείγματα τῶν ἄλλων, καὶ τοιοῦτος εἶπε καὶ ὁ μέγας τῆς κολάσεως αἰσθός. Ὁ βίος του διαιρεῖται εἰς τρία μεγάλα κεφάλαια, τὸν ἔρωτα, τὰ ἀξιώματα καὶ τὴν ἐξορίαν. Οἱ πρώτιστοι τῶν ποιητῶν, ὁ Ὀμηρος, ὁ Κερβάντης, ὁ Μίλτων καὶ ὁ Βύρων, πάντες ὑπέφερον καὶ δικαίως ἀφοῦ τὸ βιβλίον των οφείλει νὰ μείνη τὸ βιβλίον τῆς ἀνθρωπότητος πρέπει νὰ μάθουν τὴν ζωὴν, καὶ ἡ ζωὴ διδάσκειται εἰς μόνας τὰς συμφοράς. Ἴδου διατὶ ὁ Δάντης ὑπῆρξε τοσοῦτον δυστυχής· ἰδου διατὶ ὁ Θεός, ὅστις ἐπιφορτίζεται τῆς ἀνατροφῆς τῶν διδασκάλων τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἀνέμιξε τὸν Δάντην εἰς πάντα τῆς ἐποχῆς του τὰ συμβάντα.

Ὁ Δάντης ἐγεννήθη ἐν Φλωρεντίᾳ κατὰ τὸ 1265 Μ. Χ. ἡ οἰκογένειά του ἦτο ἐκ τῶν εὐγενεστέρων τῆς πόλεως ταύτης, ἀνερχομένη χρονολογικῶς μέχρι τῶν Ῥωμαίων· παιδίον ἔτι ἀπώλεσε τὸν πατέρα του Ἀλιγιέρην· καὶ ἡ ἀνατροφή του ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν Βρουνέτον Λατίνον, περίφημον Γραμματικόν.

Ἐν τῇ νεαρᾷ του ἡλικίᾳ ὑπῆρξε θιασώτης τῶν τριῶν τούτων

ὠραιότερῶν ἀγλαϊσμάτων παντὸς ἀνθρώπου, τῆς ἐπιστήμης, τῆς μουσικῆς καὶ τοῦ ἔρωτος. Μετὰ τὴν μακρὰν του εἰς τὴν φυσικὴν, θεολογίαν καὶ ἀστρονομίαν ἐνασχόλησιν ἐπορεύετο εἰς τὸν ἀγαπητὸν του μουσικὸν Κασέλαν, καὶ μετ' αὐτοῦ διήγεν ὥρας ὀλοκλήρους πλέων εἰς κύματα ἀρμονίας.

Εἴπομεν ὅτι διδάσκαλος τοῦ Δάντου ὑπῆρξεν ὁ Βρουνέτος, ἀλλ' ἠπατήθημεν· ὑπῆρξεν ἡ Βεατρίκη, μία γυνή, ὁ Ἔρωσ.

Κατὰ τὸν Μάϊον, ὅτε ἡ γῆ ἅπασα ὑπὸ ἀνθέων καλύπτεται, ἐσυνειθίζον ἐν Φλωρεντία ὅλοι οἱ κάτοικοι, γυναῖκες καὶ ἄνδρες, εὐγενεῖς καὶ ὄχλος, νὰ συναθροίζωνται εἰς πανηγύρεις καὶ εὐχάσιας. Τότε εἷς ἐκ τῶν πρώτων κατοίκων τῆς πόλεως, Φόλκος Πορτινάρης, προσεκάλεσεν εἰς τὴν οἰκίαν του τοὺς γείτονας καὶ φίλους του διὰ νὰ ἐορτάσῃ τὴν ἐπιστροφήν τῶν ὠραίων ἡμερῶν. Μεταξὺ τῶν ἄλλων προσῆλθε ὁ Δάντης, μόλις ἦδη δεκαετής. Ἐν μέσῳ τῆς πανηγύρεως ὁ Δάντης παίζων μετὰ τῶν ἄλλων παιδίων εἶδε τὴν θυγατέρα τοῦ Φόλκου, ἐννεαετῆ μόλις, καὶ ἦν κατὰ συγκοπήν ἐκάλουν Βίκην, ἀντὶ Βεατρίκην. Κοράσιον ὠραιότατον παρά πάντων καλούμενον *Angioletta* (ἀγγελάκι). Ἡ θεὰ τῆς ἐξέπληξε τὸν μικρὸν Δάντην, καὶ τὸν κατέστησεν ἀκίνητον· ὠμοιάζε πρὸς ἄνθρωπον ἐξαίφνης ἐκ σκοτεινοτάτου θαλάμου εἰσερχόμενον εἰς ὀλοφώτιστον αἴθουσαν.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης ὁ Ἔρωσ κατέστη ἀπόλυτος αὐτοῦ κύριος. Μετὰ παρέλευσιν δέ τινος χρόνου ἐμφανισθεῖσα αὐτῷ ἡ θαυμασιὰ κόρη, ἐν δημοσίᾳ τινι ὁδῷ, λευκὰ ἐνδεδυμένη μεταξὺ δύο ὠραίων ὑπερτέρων τῆς κυριῶν κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς τῆς πρὸς τὸ μέρος ὅπου ὁ Δάντης ἴστατο ὄλος τρέμων· καὶ μετ' ἀνεκφράστου χάριτος τὸν ἐχαιρέτισεν, ἀλλὰ τοσοῦτον ἐναρέτως, ὥστε ὁ Δάντης ἐνόμισεν ὅτι εἶδε τὰ ὄρια τῆς μακαριότητος. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὁ ψάλτης τοῦ Ἄδου ἀπεμακρύνθη τοῦ πλήθους, καὶ πανταχοῦ αὐτὴν μόνην ἐσκέπετο, καταφλεγόμενος ὑπὸ τοῦ ἔρωτός τῆς.

Ἀλλ' ἐν ἀκμαιοτάτῃ ἡλικίᾳ τὸ ὠραῖον τοῦτο καὶ γοητευτικὸν πλάσμα, ὑπὸ λύπης καὶ ἀσθενείας καταστραφὲν ἀπέθανεν, ἐγκαταλείψαν τὸν δυστυχῆ ἐρωμένον, ὅστις

*Εἰς κύκλον μαιταιότητος, εἰς ἔδαφος κυμάτων
Τ' ἀμφίβολα τοῦ μέλλοτος θεμέλια χαράττων
Νὰ ἀνεγείρῃ ἠλιεὺς ἐν δαιμονίας τείχη...*

εἰς τρομερὰν ἀπελπισίαν, εἰς Ὠκεανὸν ὀδύνης. Οὐδέποτε καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του ἠδυνήθη νὰ λησμονήσῃ τὸ σέλας τῆς τρυφεράς του ἡλικίας· μάλιστα ἵνα διανωνίσῃ τὴν μνήμην τῆς, πρεισῆξεν αὐτὴν εἰς τὸ μέγα του ἔργον. Ἐν τῷ Παραδείσῳ τῆς φαντασίας του ἀπαρτίζεται τὸ συγκινητικὸν ἐρωτικὸν δράμα, ὅπερ τοιαύτην ἐν τῷ κόσμῳ ἔλαβε θλιβερὰν καταστροφὴν.

Μετὰ τινὰ χρόνον, ὡς λέγει ὁ σύγχρονός του Βοκκάκιος, οἱ γονεῖς τοῦ ποιητοῦ, καταθρουβηθέντες ἐκ τῆς λύπης του, ἠθέλησαν νὰ τὸν νυμφεύσωσιν· ἀλλ' ὁ μετὰ τῆς Γέμμας Δονάτι γάμος του, εἰς ἧς ἔσχε δύο τέκνα, δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ.

Ἐν τούτοις ἤρξατο νὰ ἐνασχολῆται εἰς τὰ τῆς Πολιτείας, καὶ γενόμενος τριάκοντα καὶ πέντε ἐτῶν ἀνῆλθεν εἰς τὰς ὑψηλότερας βαθμίδας· οὐχὶ τυχαίως, ἀλλὰ κατ' ἐκλογὴν ὡς συνήθως ἐγίνετο κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους. Ἐντεῦθεν προῆλθεν ἡ ἐξουσία του, καὶ πᾶσαι αἱ μετέπειτα δυστυχίαι του, ἃς ὤφειλε νὰ ὑποφέρῃ κατὰ τὴν ζωὴν του, καθὼς αὐτὸς οὗτος εἰς φίλον του τινὰ γράφει. Ἐπειδὴ ἀναφλεχθέντος ἐν Φλωρεντία τοῦ πυρός τῶν φατριῶν, ἦτοι τῆς *Λευκῆς* καὶ *Μελαίνης*, καὶ τούτου ἕνεκα ἀπάσης τῆς πόλεως ἐν ταραχῇ καὶ ἀμφιβολίᾳ εὐρισκομένης, κατὰ παρακίνησιν τῆς φατρίας τῶν Μελαίνων ἐνεργείᾳ τοῦ πάπα Βονιφατίου προσεκλήθη ὁ Κάρολος Βαλοά, εἰς τῶν βασιλικῶν τῆς Γαλλίας νὰ εἰρηνοποιήσῃ τοὺς πολίτας, καὶ ν' ἀνυμμορφώσῃ τὴν πολιτείαν. Ἀλλ' ἀνακαλύψαντες τοῦτο οἱ τῆς ἐτέρας φατρίας, κατεθροῦβησαν τὴν πόλιν καὶ ἔνοπλοι ἐπορεύθησαν εἰς τοὺς προϊσταμένους αὐτῶν μεμφόμενοι τὴν ἰδιωτικῶς γενομένην ταύτην ἀνάθεσιν καὶ ζητοῦντες τὴν τιμωρίαν τοῦ ἐγκλήματος. Ἡ ἐναντία μερὶς, ἧτις τὰ πάντα ἐνήργησε, φοβηθεῖσα, ἔλαβε καὶ αὐτὴ τὰ ὄπλα καὶ ἐξέφρασεν ἐνώπιον τῶν ἀρχόντων παράπονα κατὰ τῶν ἐναντίων, οἵτινες ἄνευ ἀδείας ὠπλίσθησαν καὶ ἐνεδυναμώθησαν, βεβαιούσα ὅτι διὰ διαφόρων προφάσεων ζητοῦσι νὰ τοὺς διώξωσι, καὶ τούτου ἕνεκα θέλουσι καὶ οὗτοι νὰ τιμωρηθῶσιν οἱ ἐχθροὶ των ὡς παραξίαι τῆς κοινῆς ἡσυχίας.

Ἄμφοτερά τὰ μέρη διὰ στρατιωτικῶν καὶ φατριασῶν παρεσκευάσθησαν. Ὁ φόβος, ἡ φρίκη καὶ ὁ κίνδυνος ἦτο μέγιστος. Ὄθεν οἱ ἄρχοντες βλέποντες τὴν πόλιν ἐν ὄπλοις καὶ ἀταξίᾳ, κατὰ συμβουλὴν τοῦ Δάντιου λαβόντες τ' ἀπαιτούμενα προφυλακτικὰ μέτρα, ἐξώρισαν εἰς τὰ σύνορα τοὺς ἀρχηγούς τῶν δύο κομμάτων. Τοῦτο ἔδωκεν ἀρκετὴν σημαντικότητά εἰς τὸν Δάντην· καὶ ἐν τούτοις ἐκατηγορήθη ὡς οὐδὲν λαθῶν μέρος, ὡς κλίνων μᾶλλον πρὸς τοὺς Λευκούς, καὶ ὡς δυσαρεστηθεὶς ἐκ τῆς ἀποφάσεως τοῦ νὰ καλέσωσι τὸν Κάρολον Βαλοά εἰς τὴν Φλωρεντίαν, λέγων αὐτὴν αἰτίαν σκανδάλου καὶ δακρύων ἐν τῇ πόλει. Ἡὔξησε μετὰ ταῦτα ὑπερβολικῶς τὸ κατ' αὐτοῦ μῆτος, ὅτε αἰφνης φαίνεται ἡ φατρία τῶν Λευκῶν ἐπιστρέφουσα εἰς τὴν Φλωρεντίαν, καὶ ἡ ἐτέρα μένουσα ἀδίκως ἐκτός. Ἐν τῇ αὐτῇ ἀνωμαλίᾳ πραγμάτων ἦλθεν ὁ Κάρολος, ὅστις χάριν τοῦ πρὸς τὸν πάππαν σεβασμοῦ καὶ τῆς Γαλλικῆς αὐλῆς ἐγένετο δεκτὸς μετὰ τιμῶν· πιστεύσας δὲ οὗτος πάραυτα εἰς τοὺς ἐν τοῖς σινοῖς πολίτας, διὰ διαφορῶν προφάσεων καὶ αἰτιῶν ἀπέδιώξε τὴν φατρίαν τῶν Λευκῶν. Ἐν τούτοις ἐγένετο ἀνάκρισις κατὰ τῶν προὔπαρχόντων διοικητῶν, καὶ παρὰ τοῦ Κόμητος Γαβριέλλη ἀρχόντος τότε τῆς Φλωρεντίας ἐγκαλεῖται ὁ Δάντης· ἀλλὰ μὴ ἐμφανισθεὶς, ὡς εὐρισκόμενος εἰς τὴν Ῥώμην ἀποσταλεὶς πρὸς τὸν πάππαν ὑπὲρ τῆς συμφωνίας καὶ εἰρήνης τῶν πολιτῶν, κατεδικάσθη εἰς ἐξορίαν, δημευθέντων τῶν ὑπαρχόντων του, καίτοι προηγουμένως ὑπὸ τῆς ἐναντίας μερίδος κλαπέτων καὶ διαφθαρέντων, Μαθῶν ὁ Δάντης τὴν καταστροφὴν του ἀνεχώρησε διὰ Σιένην ὅπου ἐθάψε τάχιστα. Ἐκεῖ ἔμαθε λεπτομερέστερον τὴν δυστυχίαν του καὶ οὐδεμίαν βλέπων θεραπείαν συνηνώθη μετὰ τῶν λοιπῶν φυγάδων, οἵτινες ἐγκατεστάθησαν εἰς Ἀρέτιον μέγα ἐκεῖ ἀποτελέσαντες στρατόπεδον καὶ ἐκλέξαντες στρατηγὸν τὸν κόμητα Ἀλέξανδρον Ῥαμέναν, ἀνακηρύξαντες προσέτι καὶ 12 συμβούλους των, ἐν οἷς καὶ τὸν Δάντην· καὶ οἵτινες τέλος ἀπὸ ἐλπίδος εἰς ἐλπίδα πίπτοντες, διέμεινον ἐκεῖ μέχρι τοῦ 1304. Ἀλλὰ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο μετὰ μεγίστου πλήθους ἐκ διαφορῶν πόλεων συλλεγέντους ἐζήτησαν νὰ εἰσελθῶσιν εἰς τὴν Φλωρεντίαν· ὅθεν καταλαβόντες ἐξ ἀπρόοπτου μίαν τῶν πόλεων αὐτῆς, ἐνίκησαν μὲν κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ

μετὰ ταῦτα ἠναγκάσθησαν νὰ ἐπιστρέψωσιν ἄπρακτοι. Καταστραφείσης λοιπὸν καὶ αὐτῆς τῆς ἐλπίδος, ὁ Δάντης ἐστοχάσθη ὅτι δὲν ἔπρεπε πλέον νὰ χάσῃ καιρὸν, καὶ ἀναχωρήσας ἐπορεύθη εἰς Βερόνην, ὅπου διέμεινε ἐπὶ τινα χρόνον, ζητῶν δι' ἀγαθῶν ἔργων καὶ καλῆς συμπεριφορᾶς ν' ἀπολαύσῃ τῆς χάριτος τοῦ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Φλωρεντίαν δι' ἐκουσίας ἀνακλήσεως τοῦ διοικητοῦ αὐτῆς· πρὸς τοῦτο δὲ ἐνησχολήθη ἀρκετὰ καὶ πολλάκις ἔγραψεν οὐ μόνον εἰς διακεκριμένους πολίτας ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν λαὸν αὐτόν.

Ἀλλὰ βλέπων ματαιωμένους τοὺς σκοπούς του, ἐγκατέλειψε τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἐλθὼν εἰς Παρισίους, ἐπέδθη εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φιλοσοφίας καὶ θεολογίας· (κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἐξελέχθη αὐτοκράτωρ ὁ Ἀρρίγγος Λουξεμβούργος. Ἐκ τῆς ἐκλογῆς τούτου ὅλη ἡ Ἰταλία μεγάλους νεωτερισμούς ἤλπι-

σεν· και ὁ Δάντης χωρὶς νὰ περιμείνῃ τὴν χάριν του ὑπερηφάνως και ἀλαζώνως ἤρχισε νὰ περιῦβρίζῃ τοὺς κρατοῦντας τῆς πατρίδος του, ἀποκλῶν αὐτοὺς κακούργους και σίγχιρους, ἀπειλῶν αὐτοὺς διὰ τρομερᾶς ἐκδικήσεως ἐκτελεσθείσης δυνάμει τοῦ αὐτοκράτορος. Ἄλλ' ἀποθανόντος τούτου μετ' ἀπέπειραν εἰσβολῆς του κατὰ τῆς Φλωρεντίας, ἀπέβαλεν ὁ Δάντης πᾶσαν ἐλπίδα, και πένης διῆλθεν τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς του διατρίβων εἰς διαφόρους χώρας τῆς Δομβαρδίας, τῆς Τοσκάνας, και Ῥωμανίας ὑπὸ τὴν προστασίαν διαφόρων κυρίων. Τελευταῖον πορευθεὶς εἰς Ῥαβέναν, ἔλαβε λαμπρὰν ὑποδεξίωσιν ὑπὸ τοῦ Γουίδου Νοβέλλου, ἀρχοντος τῆς πόλεως ἐκείνης, ὅστις ἐπαραμύθησεν ὅσον ἡδύνατο τὴν καταβεβλημένην ψυχὴν του, και ἐπεδαψίλευεν αὐτῷ πᾶσαν βοήθειαν. Περ' αὐτῷ, διέμεινε μέχρι τοῦ θανάτου του, ὅστις συνέβη τὴν 14 Σεπτεμβρίου τοῦ 1321, κατὰ τὸ ὕψον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ὁ εὐγενὴς φίλος διέταξε νὰ κοσμηθῇ ὁ νεκρὸς τοῦ ποιητοῦ διὰ λαμπρῶν ποιητικῶν κοσμημάτων, και νὰ μετενεχθῇ ἐπ' ὤμων τῶν ἐπισημοτέρων τῆς Ῥαβέννης πολιτῶν μέχρι τῆς ἐκκλησίας μεθ' ὅλης τῆς ἀπαιτουμένης εἰς τοιοῦτον ἄνδρα τιμῆς, και εἰς μαρμαρίνην κάλπην, εἰσέτι διατηρουμένην, ν' ἀποτεθῇ. Ὁ Δάντης ὑπῆρξεν ἄνθρωπος εὐγενέστατος, ἔχων ἀναδρομὴν μετρίαν, τὸ πρόσωπον ὠραῖον, ἀλλὰ πλήρες σοβαρότητος. Τὸ δέσμα του ἦτο ὑπομέλαν, ἡ κόμη και τὸ γένυ του πυκνά, μαῦρα και οὐλα· ἡ ὄψις του δὲ αἰείποτε ἀπέπνεε τὴν μελαγχολίαν. Ὡμίλει σπανίως και ἀργά, ἀλλ' εἰς τὰς ἀπαντήσεις του ὑπῆρχε λεπτός και χαρίεις.

Ἡ ποίησις του πρὸς ἂν ἰδίως κατέγινεν ὑπῆρξεν οὐχὶ ἄγονος, πτωχῆ, και φανταστικῆ· ἀλλὰ γονιμοποιουμένη, πλουτιζομένη, και κραταιουμένη ὑπὸ ἀληθοῦς ἐπιστήμης, και ὑπὸ πολλῶν διδασκαλιῶν· τούτου ἕνεκα κατὰ πολὺ ὑπερέτρησε πάντων τῶν πρὸ αὐτοῦ συγγραψάντων Ἰταλῶν. Ἡ κωμωδία του εἶνε ἀληθῶς θαυμασία και ἀξία τοῦ τίτλου θεία, διὰ τὴν εὐρύαν και σπουδαίότητα τῆς ὕλης, διὰ τὸ ὕψος τοῦ ἔμφρονος ἐπιστημονικοῦ και μεγαλοπρεποῦς λόγου του, διὰ τὴν ποικιλίαν και θαυμάσιον ἀφθονίαν τῶν ἐν αὐτῇ ἀπαντουμένων εἰκόνων και γνώσεων. Τὸ πρωτεύον τοῦτο

μεταξὺ τῶν ἔργων του ἤρχισεν ὁ Δάντης πρὸ τῆς ἐξορίας του και ἐν τῇ ἐξορίᾳ του τὸ ἐτελείωσεν, ὡς δύναται τις νὰ ἴδῃ ἐν τῷ ἔργῳ του αὐτῷ.

Δύναται τις, νὰ εἴπῃ, λέγει ἡ Κυρία Στάελ, ὅτι ὁ Δάντης, ἐξορισθεὶς τῆς πατρίδος του, μετέφερον εἰς τὰς φανταστικὰς του χώρας τὰς βασάνους, αἵτινες τὸν κατεβίβρωσκον. Αἱ σκιαί του ἀκαταπαύτως ζητοῦν εἰδήσεις περὶ τῆς ζωῆς, ὡς ὁ ποιητὴς αὐτὸς ἐξετάζει περὶ τῆς πατρίδος του, και ὁ Ἄδης παρουσιάζεται εἰς αὐτὸν ὑπὸ τὰ χρώματα τῆς ἐξορίας.

*Τῆς κολάσεως ὁ ψάλτης εἰς τῶν σπλάγχων του τὰ βάθη
Τῆς κολάσεως ἐκεῖνα συνησθάνετο τὰ πάθη.*

(Περιπλανώμενος Α. Σούτζου).

Ἐγραψε προσέτι και τινὰς ἠθικὰς ᾠδὰς και ἀσμάτια (sonetti). Αἱ ᾠδαί του εἰσὶν ἐντελεῖς, ὠραῖαι και πλήρεις ὑψηλῶν ιδεῶν, και πᾶσαι ἔχουσι λαμπρὰν ἀρχήν.

Ὡ ἔρω, ὅστις τὴν ἰσχὺν ἐξ οὐρανοῦ λαμβάνεις

Καθὼς ὁ ἥλιος τὸ φῶς! . . .

Ἐθα φιλοσοφικῶς και λεπτῶς παραβάλλει τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἡλίου μετὰ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ ἔρωτος. Καὶ ἡ ἐτέρα ἥτις ἀρχεται.

Τρεῖς κόραι τὴν καρδίαν μου ἐκύκλωσαν ὠραῖαι . . .

και ἡ ἐτέρα

Σεῖς αἵτινες τὸν ἔρωτα, γυναικες, ἐρροεῖτε.

Και τοιουτοτρόπως εἰς πολλὰς ἐτέρας ᾠδὰς του εἶνε λεπτός, εὐφυὴς και ἐπιστήμων. Εἰς τὰ ἀσμάτιά του δὲν εἶνε τοιοῦτος. Ἐγραψε προσέτι και Ἀκτινιστὶ ἐν ποιητικῷ και πεζῷ λόγῳ· ἐν τῷ πεζῷ βιβλίον τι ἐπικαλούμενον *Μοναρχία* και ἕτερόν τι *De vulgari eloquio* (Περὶ τῆς κοινῆς εὐγλωττίας)· προσέτι και τινὰς ἐπιστολάς. Ἐν στίχοις δὲ τινὰς βουκολικὰς ποιήσεις και τὴν ἀρχὴν τῆς κωμωδίας του εἰς στίχους ἡρωϊκούς· ἀλλὰ μὴ εὐχαριστούμενος εἰς τὸ ὕψος δὲν ἐπροχώρησεν.

Η ΔΕΣΜΟΙΝΙΣ ΦΑΝΗ.

(Όρα προηγούμενον φυλλάδιον).

— Είμαι έρωτευμένος.

— Πρόσεχε, θά τήν πάθης. Εγώ ουδέμίαν έρωτεύομαι. Άγαπώ μανιωδώς τās γυναίκας, και τās άγαπώ όλας. Λοιπόν πώς πηγαίνεις με τὸ πάθος σου;

— Ω! είσέτι δέν παρήλθον τέσσαρες ήμέραι...

— Τέσσαρες ήμέραι! Ω! άφες με νά γελάσω... Άπέκτησα όκτώ εις 4 ήμέρας. Αί γυναίκες, ως βλέπεις, δέν ζητοῦν άλλο... Γνωρίζεις τί είπεν ο Πιρών;.. Καλά... Όποιας ήλικίας είνε ή έρωμένη σου;

— Νομίζω δεκαπεντούτις.

— Δεκαπεντούτις! θά είνε άρκετά τροχιαμένη. Άκουσον πρέπει νά γράψης, πρέπει νά εξηγηθής... *Μόλις σās είδον, κυρία, και ο Έρωσ άνεβλάστησεν...* και άλλας τοιαύτας μωρολογίας... Και υπογράφου Άλφρέδος, Ευγένιος, Άρθουρος...

— Σενβάλ...

— Και Σελβάλ! είπέ ότι θέλεις και ζητείς συνέντευξιν δια τήν επαύριον. Άκουσον έν αυτοσχέδιον περιστατικόν μου, και οδηγήσου· ιδού εις βόστρεξ μιās μικράς; Ξανθής, τής Ευφρασίας, τόν όποιον έλυσα τήν παρελθούσαν έβδομάδα. Εις τήν πρώτην επιστολήν ή μικρά υπέκυψεν. Συνήθως εγώ δέν γράφω επιστολάς· πλησιάζω γυναίκα τινά, ήτις μοι άρέσκει, εις τήν εκκλησίαν, εις τήν όδόν, και όπου άλλου τύχει. Εκείνη με λέγει: Έλα, τελειώσατε κύριε, λάβετε τόν δρόμον σας. Εγώ άνθίσταμαι. Εκείνη με κτυπά επί του βραχιόνος· εγώ δέν απομακρύνομαι· τέλος μειδιῶ. Τότε δεικνύω πρὸς αὐτήν έν μικρόν γράμμα μου, τὸ όποιον λαμβάνει. Είνε τὸ γράμμα τής συνεντεύξεως· και ή υπόθεσις ετελεί-

λκίωσεν. Πήλθον εις θέσιν νά γονατίσω ένώπιον του φίλου μου, και νά τόν αφήσω δια νά γράψω τήν επιθυμίαν μου.

Πεντάκις άντέγραφα τήν επιστολήν μου, ήτις συνετέθη κατά τὸ επιστολικόν ύφος τής ρητορικῆς του Δυμερόν. Τελευταίον τήν άντέγραφα επί ωραιότητας χάρτου, παρενθέσας χλωρά άνθη και μίαν μικράν έρυθράν εικόνα παριστάνουσαν τόν Έρωτα άφίνοντα βέλος επί πτερωτῆς καρδιάς και υπεγράφην εις αὐτήν Σαινβάλ.

Δύο ήμέραι παρήλθον μέχρις οὔ εἶδω ευκαιριον περίστασιν. Όταν δέ ή Φανή εφάνη, τήν έπλησίασα, και τή είπον σιγαλώς.

« Λάβετε έν μικρόν γράμμα, τὸ όποιον σās έπεσεν ».

Ο Λακλὸς με είχε διδάξει τὸ μέσον τουτό.

« Όχι; δέν έπεσεν από έμέ τὸ γραμματίον τουτό » με είπεν ή νεάνις, και απέβριψε αὐτὸ μακράν μετά περιφρονήσεως· έγένετο κατ' αὐτήν τήν στιγμήν δι' έμέ εκλειψις ήλιου· ή γῆ εσεισθη· τὸ αίμα άνέβη εις τούς κροτάφους μου· Η κυρία Βοαγέρ έλαβε τήν επιστολήν και με τήν έδωσε, λέγουσα, ότι τὸ αναγνωσπήριόν της είνε οικία έντιμος, και ότι θά τήν αναγκάσω νά μη με δεχθῆ πλέον έντός αὐτοῦ.

« Εἴν δέν είσθε άμαθῆς, άνέκραξα έν τῷ έρεθισμῷ τής όργῆς μου, ήτις με έπροφύλαξεν εκ λειποθυμίας, ήθέλετε μάθει ότι ο Λακλὸς, ο Βοκκάκιος, ο Λαφονταίνος, ο Λουβέτος, ο Μοντεσκιού... »

Η κυρία Βοαγέρ, περίφοβος γενομένη, εφώναζε βοήθειαν· και εγώ εφυγόν δια ν' αποφύγω τ' αναθέματα τῶν γειτόνων.

Εις πρώτην συνάντησιν μετά του συμμαθητοῦ μου, τῷ έδιηγῆθην τὸ σύμβάν μου.

— Φαντάσου, τῷ είπεν, ότι έβριψε τήν επιστολήν μου εις δλους τούς διαδόλους.

— Κάλλιστα!

— Πῶς; κάλλιστα;

— Βεβαιότατα· ήθέλησε νά σοῦ δώσῃ έν μάθημα. Δίδεις εις τήν μικράν επιστολήν ένώπιον τής γραμίας· ή μικρά παροργίζεται και δικαίως. Τὸ αὐτὸ συνέβη και εις έμέ χθές με τήν Ζωήν. Ενώ περιπάτει μετά τῆς θείας της, τῷ δεικνύω τήν επιστολήν μου,

και αυτη αποτۇρει αποτόμως τας χειράς της. Πρέπει, φίλε μου, να γνωρίζη τις να φέρεται όπως πρέπει.

— Εν τούτοις ανέγνωσα εις τον Λακλόν . . .

— Δεν πρόκειται τόρα περι του Λακλός' ως βλέπω είσαι παιδίον. Αφού λοιπόν εδιώχθης εκ του αναγνωστηρίου πρέπει να πλυσιάσης την ώραίαν σου τό εσπέρας, οτε βέβαια εξέρχεται εις την θύραν τής οικίας της. Πρδ πάντων περίμεινε την νύκτα, και σοι έγγωμαι την επιτυχίαν ».

Την εσπέραν λοιπόν κατά τό λυκόφως ήρχισά τον περίπατόν μου εις την οδόν τής Κυρίας Φανής. Αυτη εκέντα όπισθεν του ύαλώματος του παραθύρου της, και εις πάσαν εκφυγήν τής βελόνης παρετήρει εις την οδόν. Τετράκις διεσταυρώθησαν οι όφθαλμοί μας, και επίστευσα ότι ανεκάλυπτον επί του ώραίου προσώπου της, ύπό τό ύέλωμα, ίχνος μετανοίας. « Καλά πηγαίνομεν » είπον κατ' έραυτόν, και τό λιθόστρωτον εύχίριστεί του; πόδας μου ύπερ τάπητα εκ βελούδου.

Έπελθούτης τής νυκτός ή Κ. Φανή άνέτειλεν ως φωτοβόλος αστήρ επί του όριζοντος τής θύρας της.

« Α! είπον σιγαλώς, λοιπόν έπερίμεινε την νύκτα! Μή βιαζώμεθα, μηδέ φανώμεν θρασείς ήδη οτε ή ύπόθεσις πηγαίνει κατά ροΰν. Ω! όποία νύξ! Qualis nox! Dii, Deoque! Ω Τίβουλλε, ω Κράτουλλε! Cras amet qui nunquam amavit (Άς αγαπήση αύριον, οστις ουδέποτε ήγάπησεν). Ω Βοκκάκιε! Πώς έγνώρισαν τας καρδιάς των γυναικων! Τί μωριά να έγχειρίσω επιστολήν ένώπιον τής Κυρ. Βοκγέρ! Ποϋ λοιπόν είχαν την κεφαλήν μου;

« Ιδού την! πόσον είνε ώραίχ! ιδού την με περιμένει!

Όταν την φίλην του τις προσμέτει

Η προσδοχία πόσον σκληρά!

Και εν τούτοις πόσον εντυχισημένη

Τής συνεντεύξεως ή χαρά!

« Έμεδιάσας, ω γυνή παραδοθείσα! Τέλος πάντων έχω μίαν! και είνε ή πρώτη· άλλ' ακριβά την απήλαυσα. Άς προχωρήσω ».

Διέκοψα αποτόμως την ευθείαν οδόν του περιπάτου μου, και επροχώρησα μετά τόλμης πρδς την θύραν, όπου ήκτινοβόλει ή

δ άγγελος του έρωτός μου. Η επιστολή εκύλησεν εις την χείρα μου. Εκλίνα εύσεβάστως αυτη ακίνητος με παρετήρει.

— Κυρία μου, τή είπον, επιτρέψατε άδικαιρισίαν πηγάζουσαν. . .

Και εκείνη διακόπτουσα με,

— Τί ζητείτε, κύριε; με είπε δια φωνής γλυκειάς, άλλ' αποφασιστικής:

— Βλέπετε εις τους πόδας σας. . .

Ηκουσα μέγαν καγχασμόν και κρότον θύρας κλειομένης πρδ του κεκλιμένου εύσεβάστως μετώπου μου.

Εμεινα επί πέντε λεπτά απολιθωμένος ως ό λίθος τής θύρας εκείνης. Ο καγχασμός διέτρεψε την κεφαλήν μου, ως ανάπασις κώδωνος, και ουδέν τρομερώτερον εις τους όφθαλμούς μου τής σιωπηλής και ήρήμου θύρας, ήτις κατέστρεψε την έρωτικήν μου εξομολόγησιν. Πρδς εσχάτην μου δε δυστυχίαν φωνή άνδρός έπεσε καθέτως επί τής κεφαλής μου μετά τής αποτόμου ταύτης έρωτήσεως,

— Τί κάμνετε αυτου, κύριε;

Ητον ό ιδιοκτήτης τής οικίας, οστις ιδών με περιφερόμενον εις την οδόν πρδ μιās ώρας, κατεσκόπευεν τας νυκτερινάς μου ένέδρας.

Με ύγρους όφθαλμούς απεμακρύθην του θεάτρου τής απαρτισθείσης δυστυχίας μου, και εισήλθον εις την οικίαν μου με ένα των πυρετών εκείνων, τους όποιους εισέτι οι ίατροί δεν ήδυνήθησαν να κατατάξωσιν εις κλάσιν τινα. Διακρίνας επί τής τραπέζης μου τον Λακλός, τον Αφρονταΐνον, τον Βοκκάκιον, τον Μοντεσχιού και τον Λουβέτον κατελήφθην ύπό τρομεροϋ αναβρασμού όργής.

— Κακοϋργοι, άνεκραξα, δεν θα χαρήτε πλέον τον καρπόν των άπατων σας.— Και τους διέσχισα μετά μανίας εκδικήσεως, ήτις με ώφέλει. Αλλ' ένφ τους εσχίζον άντελαμβανόμενη εισέτι εδώ και εκεί των φράσεων, αίτινες συνέστελλον τους δακτύλους μου. αό μαρκέσιος του Βλανζέ κατέκτα γυναίκα τινα λαμβάνων ταμβάκον.— Ο Βαλσάν έμέτρει κατά μόδια τά δακτυλίδια των θυμά-

των του, ὡς συνέβη εἰς τοὺς Ῥωμαίους ἱππεῖς μετὰ τὴν ἐν Κάν-
ναις μάχην. — γυνὴ προσβεβλημένη, γυνὴ δελεασμένη ἦτον τὸ
σύμβολον τοῦ Βαλμόντ ν. Κατεπάτησα ὑπὸ τοὺς πόδας μου καὶ
αὐτοὺς καὶ τὰ σύμβολά των. Καὶ μάλιστα τὸν Μοντεσκιού, οὗτινος
ἐκαρატόμησα καὶ τὴν ὑπάρχουσαν ἐν τῇ οἰκίᾳ μου προτομήν.

Τὴν ἐπαύριον, ἀνεχώρησα διὰ μακρὸν ταξίδιον καθ' ὃ ἀπῆντον
μόνον ξενοδόχους κεκοσμημένους διὰ τῆς εὐπρεπείας καὶ ἀρετῆς! ὦ!
ἔάν εἶχον τὸν Βοκκάκιον καὶ Λαφονταῖνον ὑπὸ τοὺς πόδας μου!

Μετὰ 17 ἔτη, εὗρισκόμενος εἰς αἶθουσάν τινα τῶν Παρισσίων,
κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος, ἤκουσα νὰ λαλῶσι περὶ κυρίας, ἧς τὸ
ὄνομα καὶ ἡ μορφή μὲ ἐξέπληξαν. Ἐφερα τὴν καθέδραν μου πλη-
σίον τῆς, καὶ τὴν ὑπεχρέωσα νὰ ἔλθῃ εἰς συνομιλίαν μετ' ἐμοῦ.
Ἐύρισκον τὸ ὥραϊον τοῦτο πλάσμα πολὺ πνευμετώδες, καὶ πλη-
ρες θελγῆτρων ἐν τῇ συναναστροφῇ του. Ἀέξεις τινες τυχαίως
πεσοῦσαι ἐκ τοῦ στόματός της μὲ ἐδύθησαν εἰς ὄνειροπολήσεις,
καὶ μ' ἐθροῦθησαν δι' ἀνεκφράζων συγκινήσεων, καὶ φροῦδων ἀνα-
μνήσεων. Συνήθροισα ἀπάσας μου τὰς δυνάμεις διὰ νὰ εἰσελθῶ
εἰς τὴν ζωὴν μου καὶ ἀνερευνήσω τὸ παρελθὸν μου. Ἀπετόλμησα
νὰ τὴν ἐρωτήσω τὸ παρῶν μου της.

— Ἰωσηφίνα, μὲ εἶπεν.

— Ἰωσηφίνα... ἦ;

— Φανῆ.

— Ναί, αὐτὸ εἶνε· εἶσθε σεῖς.

Καὶ τῇ εἶπον τὸ ὄνομά μου· ὑπενθύμισά εἰς αὐτὴν τὸ ἀναγνω-
στήριον, τὸ τοσοῦτον κακῶς ἀπορροφθὲν γράμμα μου, τὴν τοσοῦ-
τον ἐπιδειξίως κλειθεῖσαν θύραν. Τὰ πάντα ἐθυμίσθη. Τὴν παρε-
τήρουν μετ' ἀλλοκότου εὐχαριστήσεως. Δεκαεπτὰ ἔτη δὲν εἶχον
μετακινήσῃ τὰς γραμμὰς τῆς ἀρμονικῆς ἐκείνης μορφῆς· ἦτο τὸ
αὐτὸ ἐκεῖνο στόμα, τὸ ὁποῖον ἀνοίγον ἐσχημάτιζε δύο ἀδαμάντινα
τόξα· τὸ αὐτὸ μειδιάμα καὶ ἡ δρόσος τοῦ ὥραϊου χρόνου.

— Μοὶ ἐπιτρέπετε, τῇ εἶπον, ν' ἀναλάβω τὸ πάθος μου ἐκ
τῆς θύρας, ὅπου τὸ ἄφησα πρὸ 17 ἐτῶν;

— Ὀχι· δὲν θὰ εἶσθε σήμερον εὐτυχέστερος, μὲ εἶπεν· εἶσθε
δούξ ἢ Καρμηλίτης;

— Ὀχι, κυρία.

— Ἄλλ' ἐγὼ θέλω ν' ἀποθάνω δούκισσα ἢ Καρμηλίτης.

— Αἱ γυναῖκες εἶνε ἰσχυρότεραι παρ' ὅσον δὲν ἐφантаζόμην.

— Ὡ βεβαίως, κύριε· εἶνε μόνον ἀσθενεῖς εἰς τὰ μυθιστορήματα
καὶ διηγήματα.

— Καὶ ὁ Βοκκάκιος, κυρία;

— Ὁ Βοκκάκιος ἀπέθανε παρθένος καὶ μάρτυς.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ.

Ποῦ κολασμένε φέρεσαι; ποῦ τρέχεις; μὴ ὁμοία
Διὰ τὴν μαύρην σου ψυχὴν ἢ κόλασις καὶ γῆ;
Ἐκδικήσιν ὁ πλάστης σου φωνάζει, καὶ βαρεῖα
Κατὰρα, ὧ ταλαίπωρε θνητὲ, σὲ κληθεῖ.

—ooo—

Ἀπέρριψε τ' ἀργύρια ὁ βδελυκτὸς προδότης,
Καὶ τῆς ζωῆς τὸν στήμονα νὰ κόψῃ προσπαθεῖ,
Ἵπέρμαχον τὸν θάνατον ζητεῖ ἢ δουλοῦτης,
Καὶ τῆς ματίας τὴν ὀρμὴν τυφλῇ ἀκολουθεῖ.

—ooo—

Καὶ ὅμως τῆς ὑπάρξεως ὁ ἔρωσ εἰς τὰ στήθη,
"Ὅπου φωνάσσ' ἢ κόλασις, ἐγείρεται σφοδρῶς.
Καὶ ὅμως ἀπελπιστικὸς συλλογισμὸς τὸν πείθει
"Ὅτι ὁ κόσμος δι' αὐτὸν στενὸς καὶ φοβερός.

—ooo—

Ἐ Αποθάνε, ἀπόθανε, νιὲ τῆς ἁμαρτίας!
» Τὰ ἄλλα ἔχουν τέρμα των, τὸ τέρμα τῆς ζωῆς.
» Καρδία μου, ἀπόφασις, μετὰ στιγμᾶς βραχείας.
» Καὶ στεναγμοῦς, καὶ βάσανα κ' ἐλέγχους ὁ ἀγροῆς;

—ooo—

- » Ἄλλ' ἂν ἀφοῦ τὸ βῆκος σου ὡς σπάρραγμα ἀφήσῃς
 » Εἰς τοὺς ἀπλήστους λάρυγγας ὄρνέων καὶ κυνῶν,
 » Ἄν τοῦ φρικώδους δράματος βραδύνει ἔτ' ἢ λύσις,
 » Ἄν πῆσθαι εἰς κολάσεως φρικτὸν Ὀκεανόν. . .

—οοο—

- » Ἄς πῆσθαι! ἄς βασανισθῶ! τ' ἀνάθεμα τοῦ κόσμου
 » Βαρύνει ἀνυπόφορον τὴν κεφαλὴν μου καίαι
 » Τρομερωτάτη κόλασις καὶ ἄσβεστος ἐντός μου,
 » Καὶ μ' Ἐρινύας στυγεράς τὸ πνεῦμα μου παλαίει.»

—οοο—

- » Ἀηλιτισμένως, λυσσῶδῶς ὁ πωλητὴς τοῦ πλάστου
 Μὲ βρόχον περιέσφιξε τὸν βέβηλον λαιμόν του.
 Κ' ἐντείνων τὰς ὀδονηρὰς ὁ τάλας συμφορὰς του,
 Τὸ πῆρας ἐφαντάζετο ταχὺ τῶν συμφορῶν του.

—οοο—

- Τὸ κολασμένον σῶμα του δὲν ἤγγιξε τὸ χῶμα,
 Τὸ πνεῦμα του ἐφρύσασσε τῆς φάρυγγος ἐντός,
 Ὡς βάρανθρον τρομακτικὸν ἠγοίγετο τὸ στόμα,
 Κ' οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπλεον εἰς Ἐρεβος νυκτός.

—οοο—

- Τὸ τρομερὸν του ἐγκλημα ἐντοῦτοις ἐβλασφήμει
 Πλὴν τέλος μετὰ βρυχηθμοῦ ἐκτὸς ἀπεινάχθη
 Ἐκ τῆς πηλίνης φυλακῆς τὸ πνεῦμα, καὶ ἐτόλμη
 Φρικώδης φάλαγγ' ἐπὶ αὐτοῦ δαιμόνων παρετάχθη.

—οοο—

- Ἄλλ' αἰφρῆς τὸ ἀφῆρπασε ἡ Νέμεσις μὲ φρίκην.
 Καὶ εἰς τὸ αἶμα τοῦ Χριστοῦ τὸν δάκτυλόν της βάζει.
 Κ' ἐπάνω εἰς τὸ μέτωπον τοῦ ἐπαράτου γράφει
 Τὴν μαύρην καταδίκην.

—οοο—

- Μακρὰν ὀργίλην ἔπειτα μακρὰν τὸ ἀποβίπτει,
 Ἐν ᾧ θριάμβου αἰρῶσιν οἱ δαίμονες φωνήν.
 Κ' ἡ γῆ ἐκ βάρων σείεται, καὶ νέφος μέλαρ κρύπτει
 Τῆς κακοεργίας τὴν σκηπτήν.

—οοο—

- Ὡς φέρετρον τοὺς ὄμους των εἰς τὸ φρικτὸν φορτίον
 Προσέφερον οἱ δαίμονες καὶ εἰς τὸν Ἄδην κάτω
 Τὸ θῆμα κατεβίβαλον τῶν μαύρων Ἐρινύων
 Ἐνῶ τὴν ἀμαρτίαν του εἰσέτι κατηράτο.

—οοο—

- Ἄλλ' ὅτε τοῦ Ἀχέροντος προσήγγισαν τὸ ρεῦμα,
 Τὸ ρεῦμα δρόμον ἤλλαξε φρικτόντων τῶν δαιμόνων.
 Ὁ Κέρβερος ἐσίγησε καταπλαγεὶς καὶ μόνον
 Ὁ Κάϊν ἐπλησίασε τὸ ἀδελφόν του πνεῦμα.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Τοσαύτη ὑπῆρξεν ἡ ὑπόληψις τοῦ Δάντου, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ βάνχουσι ἐψαλλον τοὺς στίχους του καθ' ὁδόν· καὶ διηγοῦνται ὅτι ἡμέραν τινα ὁ Δάντης ἀπήντησεν ὀνηλάτην ἀπαγγέλλοντα ἄσμα τι τῆς θείας Κωμῳδίας, ὅστις συγχρόνως προσώθει τοὺς ὄνους του, καὶ παρεκίνει αὐτοὺς νὰ βαδίξωσι παρεθέτων ἐνίοτε ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στίχου τὴν λέξιν Ἀῤῥι, ἥτις ἀντιστυχεῖ πρὸς τὴν ἡμετέραν Ντέ! Ὁ Δάντης παροργισθεὶς τοῦ ἔδωσεν ἀρκετὰς ἐπὶ τῶν ὤμων λέγων, Ἐγὼ δὲν ἔθεσα αὐτὸ τὸ Ἀῤῥι. Προσέτι διηγοῦνται ὅτι διαβαίνων ποτὲ ἐκ τινος σιδηρουργείου ἤκουσε τὸν κύριόν του συνοδεύοντα τὸν ἦχον τοῦ ἀκμῶνος διὰ τινος ᾠδῆς του, ἀλλὰ τοσοῦτοι κατέστρεφε καὶ ἠκρωτηρίαζε τοὺς στίχους του, ὥστε ὁ Δάντης ἐνόμισεν ἑαυτὸν ἐξυβριζόμενον. Ὄθεν εἰσελθὼν εἰς τὸ ἐργαστήριον ἤρχισε νὰ ῥίπτῃ κατὰ γῆς καὶ σιδήρα καὶ ἐργαλεῖα, καὶ πᾶν τὸ προστυχόν. Ἐκπληκτομένου τοῦ σιδηρουργοῦ καὶ ἐρωτῶντος τί τρέχει, τί κάμνει, μήπως ἐτρέλάθη, ὁ Δάντης ἀπεκρίθη. Καὶ σὺ τί κάμνεις; Τὴν τέχνην μου ἀπήντησεν ἐκεῖνος, ἀλλὰ σὺ ἔρχεσαι καὶ φθείρεις τὰ πράγματά μου πετῶν αὐτὰ κατὰ γῆς. Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν θέλεις νὰ σοῦ φθείρω τὰ πράγματά σου, διατί

καταστρέφεις τὰ ἰδικά μου;— Ἄλλὰ τί σὰς καταστρέφω;— Ἕ-
λεις τὸ ἄσμα μου, ὅχι ὅπως τὸ ἔγραψα· καὶ εἰξέυρεις ὅτι αὐτὴ
εἶνε ἡ μόνη μου τέχνη.

—οοο—

Διεδόθη φήμη ὅτι ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ ἐθνικοῦ μας Θεάτρου,
(καθὼς κολακευτικῆ ἀδεία λέγεται) ἀπεβλήθη. Τοῦτο ἐπιστεῖ-
σαμεν ἰδόντες αὐτὴν ὠχρὰν καὶ κατρηθῆ. Ἄλλ' εὐτυχῶς πάλιν
ἐπανήλθεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τῇ μειτεία, ὡς λέγουσι, μέλους τινός
τῆς ἐπιτροπῆς.

—οοο—

Κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ βιβλιοδέτου τὸ Ἀθηναῖον ἔχει ἀνάγκη-
κην μόνον ραψίματος, ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἕνεκα τοῦ ὄγκου του
κοπανισμοῦ καὶ δεσίματος.

—οοο—

Εἰς τὸν Σοφὸν αὐτοκράτορα Φριδερίκον τὸν μέγαν ἐπερουσίασθη
ποτὲ ἐπιτροπὴ τις ἐκ μέρους διχονοούσης καὶ ἐριζούσης πόλεως,
φέρουσα ἀναφορὰν πρὸς αὐτόν. Ὁ Φριδερίκος ὡς μόνην ἀπάντησιν
πρὸς αὐτὴν εἶπε: Προτέγετε, μὴ διχνοεῖτε, διότι θὰ μ' ἀναγκά-
καεετε νὰ σὰς στείλω λογιώτατον διοικητήν.

ΑΙΝΙΓΜΑ Ι.

—οοο—

Τοῦ ἐκ τεσσάρων συλλαβῶν, γί.λε, ὀνόματός μου
Αἱ δύο πρῶται πό.λεως, εἶναι ὀνομασία,
Αἱ ἄλλαι εἶν' ὀλόκληρον τ' ὄνομα τοῦ Πατρός μου;
Τὸ ὄ.λορ μου δὲ Βασιλεὺς . . . Ἀλλὰ ἐν τῇ Ἀσία

Η. Η.
